

CAL LA UNIÓ DELS TREBALLADORS DE LA UNIÓ EUROPEA

DOSSIER:
DIRECTIVA BOLKESTEIN

el butlletí

Orientacions i objectius
[03] **Prioritats, formació, compromís** » Comitè permanent

Llegir l'Evangeli avui
[04] **Jesús obre espais de diàleg "tot fent camí" (Lluc 24,13-35)**
» Jordi Fontbona

Informa't i forma't
[05] **La fe dels fills**
» Josep Lligadas

Vida del Moviment
[06] **La Paraula es fa diàleg de Déu entre nosaltres**
» Zona Baix Llobregat

[07] **Nadal a la Zona Besòs**
» José Mari Crespo
[08] **Deu minuts de silenci per sentir el Nadal** » Grup ACO Girona
[09] **Recordem Oleguer Bellavista**

[10] **Castanyes en fraternitat amb el Tercer Món** » Joan Andreu Parra
[11] **Des de la meua cadira** » Júlia Martínez Mundet

[11] **L'ACO de França prepara el "Consell"**

[12] **Cómo vivimos la fe en Dios y el trabajo por construir una sociedad más justa y humana**
» Fina Valverde y Antonio Jurado

[12] **Trobada de consiliaris i consiliàries** » Josep Ramírez

[13] **Noves espiritualitats?**
» Àngel Beumala

[14] **Parlem amb: Fèlix Royo, jubilat actiu** » Albert Marín

Lluita Obrera

[15] **SEAT, la incertidumbre de un despido** » Victoria Casas

[16] **Per un CAP amb futur**
» Maria Teresa Josa

Col·laboracions

[17] **Déu com a mare**

» Julie Donovan Massey

[19] **Possibles pistes per preparar i realitzar un espai de diàleg**

» Montserrat Sidera

[20] **Bolívia, un nou repte per els pobles indígenes** » Jesús Lanao

[21] **Invitación a la conciliación**
» Colectivo de curas obreros del Estado español

Internacional

[22] **Tortura: una realitat a la majoria de països del món**

[23] **El seminari del MTCE a Freising** » Josep Sánchez

Sumari

Presentació

Heus aquí el primer número de l'any 2006 del nostre butlletí. En aquest període litúrgic en què ens movem entre la joia pel naixement de Jesús i la Quaresma, temps de reflexió abans de la mort i resurrecció del Crist, posem a les vostres mans l'eina que el moviment ens dóna per posar de manifest tot allò que fem i vivim en nom de la classe treballadora.

Són temps convulsos políticament, amb escenes pràcticament contínues de crispació social i debat intens al voltant de temes que ens afecten directament. Cal mantenir la nostra veu ben viva i ben alta per fer-nos partícips de tot allò que passa i

que ens envolta, des de diferents àmbits i llocs. Sembla que ser crisi obrer sigui cada cop més difícil en aquest món en què aparentment els valors cada cop tenen menys, precisament, valor. Però alguna cosa ens diu que no és així, que ens hem de fer sentir i seguir treballant per portar al carrer el missatge del Crist treballador, aquell que va arribar fins al final malgrat les dificultats.

Tingueu, doncs, una bona lectura del que en aquestes pàgines trobareu, i preneu forces de cara a la Setmana Santa que ja s'acosta, amb l'esperança que la resurrecció arribi també a les nostres vides i als nostres llocs de treball.

Revista trimestral de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears
c/Rivadeneyra, 6 8è 08002 BARCELONA

tel. 93 412 48 88 fax 93 318 81 87 acocat@arrakis.es www.treballadors.org/aco

Equip de redacció» Albert Marín, Enric Mateu, Josep Pascual, Cèlia Santiago, Ton Clapés, Núria Cellalbo i Jordi Joan Aymerich.

Impressió» Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació» Jordi Bertran Cequiel

Prioritats, formació, compromís

COMITÈ PERMANENT

La prioritat d'aquest curs ens ha portat a fer revisió de vida per ajudar-nos a descobrir com és el diàleg en els nostres espais de relació més quotidians: a la família (diàleg pares-fills, diàleg en la parella), al treball, amb els companys amb qui treballem colze a colze i no sempre és fàcil dialogar-hi, al barri, amb les persones que tractem i treballem en associacions, parròquia, potser en un sindicat, potser en un partit polític, i en tantes altres situacions que podem estar vivint, com són la relació amb els veïns, amb els amics, amb persones que acompanyem. Jesús ens ensenya un estil de diàleg amb les persones. En la revisió de vida se'ns proposa comprometre'ns a intentar millorar la nostra actitud de diàleg amb persones concretes. Segur que, en aquest moment del curs, algun grup, militant o zona ha pres la iniciativa d'organitzar un espai de diàleg, arran d'alguna situació viscuda. En els nostres ambients obrers, de treball i de barri, es donen realitats que poden ser motiu d'iniciar un espai de diàleg, només falta animar-nos a fer-ho, a convidar persones que no són d'ACO, amb inquietuds de compartir com es viuen situacions i fets que passen.

Aquest any a través del document d'ACO núm. 15 En què creiem?, del Josep Lligades, i amb les tres sessions de formació del febrer, a càrrec d'ell mateix (Jesús, dels mira-

cles a la resurrecció; El comportament cristià: quina moral?; i Què és l'Eucaristia?), hem tingut uns elements per ajudar-nos en la nostra fe.

La jornada d'estudi de la Pastoral Obrera, del febrer, sobre La precarietat laboral i l'exclusió social, expressions del conflicte social, va ser un acte de complicitat per la reflexió conjunta entre tots els moviments d'acció catòlica: ACO, JOC, MIJAC, GOAC, capellans obrers, moviments de religions..., tots involucrats en la construcció d'espais de solidaritat i esperança.

La jornada de responsables del 12 de març, Parlem del nostre compromís militant, ens ha fet reflexionar des d'una visió sociològica del compromís avui, sobre la qualitat del nostre compromís com a militants cristians, lligat al creixement personal o quan es viu amb una certa angoixa..., i sobre quina és la nostra tasca com a responsables de grup en la revisió dels compromisos.

El lema de la Setmana Santa d'enguany a l'ACO és Diàleg amb Déu i amb el món. La Setmana Santa és un moment molt especial de vivència del Moviment, de celebrar junts la nostra fe en Jesús mort i ressuscitat, que dona sentit al nostre ser cristians, compromesos en el nostre món. També és un espai de formació, amb la xerrada i treball del divendres, i amb els tallers de dissabte, així com un espai de pregària i de reflexió. Per po-

der fer possibles els tallers, cada any ens adrecem a militants que per la seva feina, compromís i/o coneixement sobre algun dels temes o realitats, puguin preparar i conduir algun d'aquests tallers. Sempre s'intenta que hi pugui haver un ventall de temes diferents: eines del moviment, sociopolític, món obrer, la nostra fe i altres d'actualitat.

L'organització i el bon funcionament de la trobada de Setmana Santa, per la dimensió que té en temps i en la quantitat de persones que hi participem, comporta una feina important, això vol dir que és necessària la col·laboració de molts militants. Des del Comitè Permanent, agraim que en la mesura que pugueu, quan us demanem la vostra participació en alguna tasca, pugueu respondre-hi. L'ACO la fem entre molts, i tots som responsables de fer que funcioni.

Una preocupació que s'ha expressat molt és la transmissió de la fe als nostres fills. El dia 6 de maig tindrem l'oportunitat de tenir una jornada de formació amb aquest tema, a càrrec de Jaume Gubert, autor del document d'ACO núm. 16, Els infants: Obrir portes i preparar camins.

També volem destacar la vida pròpia de cada zona i diòcesis, de les seves trobades, comitès, recés, formació. L'ACO es fa allà on els militants són, viuen, lluiten, preguen i celebren seva fe.

Jesús obre espais de diàleg “tot fent camí” (Lluc 24,13-35)

JORDI FONTBONA
CONSILIARI DE ZONA BESÒS

Aquest “tot fent camí” surt moltes vegades a l’Evangeli: “Tot fent camí cap a Jerusalem” (Lc 13,22). Després dels enigmàtics trenta anys de Natzaret, Jesús va anunciar la Bona Nova, tot fent realitat el Regne de Déu i anant des de Galilea fins a Jerusalem, terme del seu camí a la terra. I aquest mateix Itinerari és el que va proposar, després de la seva mort i resurrecció, als seus seguidors i també a nosaltres: “Després de la meua resurrecció, aniré davant vostre a Galilea” (Mc 14,28). Aquest és el Missatge que no van entendre els dos deixebles d’Emaús. Jesús camina amb ells i els fa veure que, per poder “entendre”, han de recomençar el seu itinerari des de Galilea. Els fa veure que van en direcció contrària al camí que Ell ha fet i els ha proposat.

vem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però...” (v.19-24).

—Jesús, després d’escoltarlos, fa preguntes i preguntes significatives, interpel·ladores. Preguntes que van dirigides directes al cor: “Feixucs d’enteniement i de cor... ¿No calia que el Messies patís tot això abans d’entrar a la seva glòria?” (v.26).

—Sap donar raó del “que ha passat”, des de la Paraula que coneix molt bé i viu: “Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escripures que es refereixen a ell” (v.27).

—Interpel·la i qüestiona, però sense pressionar, tot i sabent que van en direcció equivocada. Espera i deixa que si-

guin ells mateixos que decideixin: “Mentrestant, s’acostaven al poble on anaven i ell va fer com si seguis més enllà” (v.28).

—Quan el diàleg, que ha partit de la vida, del “que ha passat” i s’ha convertit en un escoltar la Paraula que ha arribat al cor, llavors és quan brolla l’amor vers el company de camí: “Queda’t amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar” (v.29).

—I quan es fa necessari parar-se, asseure’s a taula i celebrar el trobament, la vida compartida..., quan invito l’altre a entrar a casa meua, a la meua vida, a la meua taula..., Jesús, la Paraula feta carn, es fa carn de la meua carn, i llavors és quan el diàleg es converteix en comunió de vida: “Quan ▶

Emaús: un diàleg transformador

—Els dos deixebles fugen de Jerusalem amb el cor encongit per la por i el fracàs per: “tot el que havia passat” (v.14).

—Jesús surt al seu encontre i es fa el seu company de camí i de conversa: “Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se’ls va acostar i es posà a caminar amb ells” (v.15).

—I comença preguntant, tot i que sabia molt bé de què parlaven: “De què parleu entre vosaltres tot caminant? Què hi ha passat?” (v.17 i 19).

—Els escolta i deixa que expliquin “el que ha passat” a la seva manera: “El cas de Jesús de Natzaret... Nosaltres esperà-

La fe dels fills

JOSEP LLIGADAS
COMISSIÓ DE FORMACIÓ

La jornada de formació d'enguany, que tindrà lloc el dissabte 6 de maig, anirà sobre com transmetre la fe als fills, un tema que sens dubte preocupa molts militants d'ACO. I més si a l'hora de pensar en els fills pensem també en els néts, o en infants o nois i noies que d'una manera o altra tenim a prop.

No cal explicar, evidentment, la importància de la qüestió. De fet, enguany, entre els materials oferts per la Comissió de Formació, hi havia un llibret escrit per

Jaume Gubert i que es deia Els infants: obrir portes i preparar camins. I és que des de diversa gent del moviment ens havia arribat aquest interès pel tema, i la petició que hi aportéssim algun material.

I per això també, de cara a reflexionar-hi més, hem pensat aquesta jornada. Serà, doncs, el 6 de maig, de 5 a 8 de la tarda, i no la farem al carrer Riva-deneyra, sinó al Col·legi Sagrada Família, del carrer Avinyó 20, de Barcelona (metro Liceu). Aquest canvi de

lloc obeeix al fet que així podrem oferir una cosa important per a pares que tinguin fills petits: un servei de guarderia.

La jornada, com hem fet altres vegades, partirà de tres testimonis de pares i mares amb fills de diferents edats i situacions. Seran l'Anna Milian, en Jaume Ribas i l'Eulàlia Ribot, els quals, a partir de la seva experiència, ens introduiran el tema que després debatrem entre tots. Tots, doncs, estem convidats a participar-hi.

► *s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava* (v.30).

—I quan s'obren els ulls del cor i de la fe: *"Se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però ell desaparegué del seu davant"* (v.31)...

—Llavors és quan la vida, el camí, tot i els seus entrebancs i ensopegades, es converteix en una experiència joiosa d'escolta de la Paraula: *"I es van dir l'un a l'altre: ¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?"* v.35).

—I sorgeix un diàleg transformador que ajuda a re-mirar la vida i els fets, d'una manera nova i esperançada, i descobrir el vertader sentit del "que ha passat". Un diàleg que, fruit

d'un canvi interior, porta a l'acció immediata, i a començar el camí que Jesús proposa: *"Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem"* (v.33).

—Una acció que porta a obrir nous espais de diàleg i a compartir la pròpia experiència viscuda: *"També ells contaven el que havia passat pel camí"* (v.35).

Pregària partint del text tot pensant en els nostres grups

Senyor, ajuda'ns a plantejar-nos que dins dels nostres grups ens sapiguem acompanyar, ajudar, interpel·lar com Tu ho vas fer amb els dos deixebles d'Emaús.

Que les nostres RV siguin aquest espai de diàleg pro-

fund, que arribi a tocar el nostre interior.

Que la teva Paraula ens obri els ulls del cor, per tal de reconèixer-te caminant al nostre costat, i quan ens parles a través de la teva Paraula i de la paraula i vida dels altres, tot fent camí, i també cada vegada que ens invites a celebrar-ho, a seure a taula amb Tu, i ens parteixes el pa de vida.

Que l'Actuar de la RV sigui un verdader compromís que brolli de l'experiència fonda i joiosa de sentir-te molt a prop nostre. Que sigui més fruit del trobament vital amb Tu, que del nostre propi esforç i voluntat.

Que cada Actuar ens re-torni al teu camí, per ser així de veritat els teus testimonis.

La Paraula es fa diàleg de Déu entre nosaltres

ZONA BAIX LLOBREGAT

El dia 18 de desembre els militants de la zona celebràrem el Nadal. Ens acolliren calorosament, malgrat la fredor de l'ambient, els companys i companyes de l'ACO de la parròquia de Sant Bartomeu (grups del Port i Port II). L'Esther Ortega ens donà la benvinguda i en Lucio García consiliari del grups de Magòria i del Port II presidí l'Eucaristia.

El testimoni va voler ser un *jutjar* col·lectiu del *veure* que vam fer a la trobada d'inici de curs sobre "Els nostres espais de diàleg". El text van ser uns versets de l'evangeli de sant Joan.

Us oferim la nostra reflexió amb la intenció de compartir amb tots vosaltres les vivències que suscita la nostra fe en l'encarnació de Déu en les petites històries de cada dia.

li, que som enviats als altres per establir el diàleg de la humanitat amb Déu.

-Carmen decía: "El grupo de RdV nos da esa calidad de saber escuchar a las personas."

-En Pep deia: "L'experiència de l'estil de la JOC i l'ACO m'ha ajudat a establir el diàleg amb els alumnes."

"Déu envià un home que es deia Joan. Vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués. Ell no era la llum, venia solament a donar-ne testimoni."

>Nosaltres no som la llum, però sí que som enviats a través de la RdV a l'acolliment de les persones en el compromís militant.

-Jorge decía: "Asumí la

empresa es muy importante cambiar la tendencia general individualista y crear espacio donde la gente se sienta acogida y escuchada."

-María decía: "En mi trabajo me esfuerzo en que mis compañeras y los clientes sepan ver y reconocer en las personas inmigradas los derechos que les son propios."

"Era present en el món, que per ell ha vingut a l'existència, i el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit."

>Molts, entre ells també nosaltres, tenen i tenim dificultat per reconèixer en les persones, sobretot en els pobres de tota mena (els de diners, els malalts, el vells, en els que ens cauen malament...) el rostre de Jesús. Ens és molt necessari obrir els ulls i les orelles a aquesta presència de Déu enmig nostre.

-Un grupo decía: "Cuesta convivir y aceptar a los inmigrantes y reconocer que tienen los mismos derechos que nosotros. Algunos vecinos optan por irse del barrio. Se está creando miedo muchas veces infundado."

-Leo decía: "Nos olvidamos de nuestra experiencia de inmigrantes de los años 60, la historia se repite, nos tendría que servir para saber acoger a los que vienen con sencillez y paciencia."

-También alguien decía: "Como militantes de ACO tendríamos que intentar profundizar en ellos, en sus sentimientos, en su realidad, ▶

"Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu. I la Paraula era Déu."

>La Paraula de Déu té la iniciativa del diàleg. Nosaltres donem testimoni que és a través de la RdV, en escoltar i fer ressonar en nosaltres l'Evange-

resposanilidad de la iniciación porque era muy necesario crear espacios de diálogo en ACO porque nadie se encargaba o responsabilizaba de la iniciación como una dimensión de la evangelización."

-En un grupo se dijo: "En la

Nadal a la Zona Besòs

JOSÉ MARI CRESPO
GRUP BESÒS-PRAT

Fa uns quants anys, els grups més joves de la zona van decidir que volien fer un trobada amb una dinàmica una mica diferent a la de les jornades i actes a què estaven acostumats. Ho motivava el fet que, acabats d'entrar en el moviment, era una bona manera de conèixer militants i el moviment, així com d'aprofitar aquesta trobada per fer pregària i celebrar. El primer any es va fer un estudi d'evangeli i ja el següent es va fer una trobada per celebrar el Nadal. Inicialment aquesta trobada era preparada i dirigida principalment als més joves, i es veia que era una bona manera de presentar el moviment, integrar nous militants i convidar persones que no són del moviment.

Sempre s'ha valorat molt positivament aquesta trobada, i aquest ha estat el segon curs

que ha estat oberta a tots els grups de la zona, encara que mantenint el mateix tipus de dinàmiques.

El dia 17 de desembre, ens vam trobar a Llefià (Badalona) per celebrar tots plegats el Nadal. Es va començar amb un joc de presentació, i va ser una manera de trencar el gel (tant anímic com meteorològic). Encara que tots som de la mateixa zona, sempre hi ha noms que no coneixem o persones que vénen a trobades per primer cop.

La segona part de la trobada va ser una reflexió al voltant d'esdeveniments de l'any 2005. Aquests eren males notícies, i es volia que el Nadal significués un missatge d'esperança, malgrat aquestes males notícies. En grups vam intentar "girar" el seu significat i

buscar el costat positiu, encara que s'ha de reconèixer que en alguns casos costava molt. Després del treball per grups, es va fer una posada en comú.

Un cop es va acabar aquesta posada en comú, es va fer un estudi d'evangeli. Vam llegir de quina manera Lluc relata el naixement de Jesús, i ens vam fixar en els personatges, signes i llocs que apareixien. Ens preguntàvem quins serien ara aquests personatges, signes i llocs si Jesús naixés ara, i també, com podem transmetre a alguna persona de fora del moviment, que el Nadal és una bona notícia per a tots nosaltres.

Vam acabar la trobada amb un sopar, compartint els torrons i el cava i desitjant-nos bon Nadal i crec que força contents de com havia anat tot.

► como parte del diálogo, tanto con los vecinos inmigrantes como en general."

-Un altre grup afegia: "En aquest món nostre hi ha massa pressa, hi ha poques oportunitats per parar-se i escoltar els altres. La RdV és una escola on aprenem a acollir, a escoltar i cercar conjuntament solucions.

"El qui es la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria, glòria que ha rebut com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat."

>Nosaltres, que per la gràcia estem en el procés de contemplar aquesta glòria de l'encarnació de Déu, fent-se una

persona com nosaltres per l'estimació que ens té, estem cridats a fer-nos cada dia un poc més carn de la mateixa carn dels altres, a fer-nos solidaris del goig, de l'esperança i del sofriment d'aquells que ens envolten.

-En Fèlix deia: "Estic jubilat i faig de voluntari a Engrunes perquè trobo que és un espai de diàleg amb els companys molts d'ells en procés de sortida de la marginació."

-En Prudenci afegí: "Quan uns quants sense papers es van tancar a Sant Medir, altres i jo vam estar al seu costat i vam encetar un diàleg que va portar a retrobar-nos altres vegades."

-José Luis també deia: "Quan vaig acceptar de ser consiliari del MIJAC jo no tenia experiència del món de l'educació d'infants i joves, a base d'escoltar-los molt i passar d'estar centrat en mi a centrar-me en el que em demanaven els nens i nenes i els educadors i educadores he arribat a avançar en el meu compromís i m'ajuda a madurar en la fe."

Com podem veure la Paraula, que té la prioritat en totes les accions i compromisos que com a militants anem fent, il·lumina la nostra RdV i així la nostra vida es va transformant en la mesura que anem fent possible el Regne de Déu.

Deu minuts de silenci per sentir el Nadal

GRUP ACO GIRONA

Cada any, des que estàvem a la JOC, organitzem (la JOC, l'ACO i la Pastoral Obrera) l'acció dels "Deu minuts de silenci per sentir el NADAL". Es tracta de compartir una estona el dia 24 de desembre a la tarda (enmig de la "febre nadalenca") amb tothom qui vulgui, per sentir el verdader sentit del Nadal.

Aquesta acció consisteix en una petita dinàmica per aglutinar gent i informar sobre el que és el propi acte i després estar deu minuts en silenci (apagant la música nadalenca del carrer i els llums de Nadal). Cada any s'ha llegit un manifest per ajudar la gent en aquests deu minuts de silenci de reflexió. Aquest desembre passat, però, vam voler que en comptes d'un manifest fos una "història" perquè la gent interioritzés més el que estàvem dient. Vet aquí aquesta història

El Nadal de la família d'en Joan

En Joan és un veí del barri que té 75 anys. Viu sol, és vidu.

Té un fill, en Pere, que no se'n vol fer càrrec i no el va a veure pràcticament mai. També té dos néts de quasi trenta anys i que encara viuen a casa dels pares. La seva jove, la Mercè, sempre ha treballat com a mestressa de casa.

El seu fill Pere ara està a l'atur perquè la gran empresa on treballava ha tancat. Feia trenta anys que hi treballava, i ara, amb 55 que ja ha complert, no l'agafen enlloc.

En Joan pensa que estaria millor en una residència d'avis, però la pensió que té és insuficient per poder-la pagar. Està en llista d'espera per poder entrar en una de pública.

La seva néta, la Júlia, té 27 anys i treballa en un bar. Té un contracte d'obra i servei i fa un horari molt irregular. L'amo del bar l'explota, però no pot reivindicar els seus drets perquè no es pot permetre el luxe de perdre aquesta feina. Tampoc té prou estudis per accedir a d'altres tipus de feina.

En Martí, l'altre nét, voldria independitzar-se, però no rep cap mena d'ajuda oficial que li permeti pagar un lloguer, amb els preus que hi ha actualment. Si s'independitzés, malviuria amb el sou que li queda. L'habitatge ara és un luxe, més que no pas un dret. En Martí surt amb una noia, la Maria, que va marxar de casa perquè el seu marit la maltractava.

Al pis de sota d'en Joan, hi viu una família de marroquins. Molt sovint hi ha molta gent vivint en aquest pis. Un dels fills de la família, en Mohamed, té 9 anys. Fa poc que han arribat al país, i no tenen diners per pagar els llibres ni la resta de despeses de l'escola. Molt sovint no hi va perquè s'ha de quedar a cuidar els seus germans petits.

En Joan veu que ja ha arribat el Nadal, temps de celebrar el naixement de Jesús, de compartir, de les bones intencions, de la solidaritat i la transformació de les persones. En Joan pensa que el Nadal ja no és així, només cal mirar al nostre voltant.

Per Nadal la gent ens transformem, sí, però per comprar compulsivament o bé iniciar una dieta d'engreixament com si la resta de l'any no haguéssim de menjar. Els molts o pocs diners que tenim són el motor d'aquests dies

sense pensar que després arriba el mes de gener, i que s'han de continuar pagant les hipoteques, les factures, el menjar...

No ens podem sentir bé per Nadal donant una almoïna a aquelles persones que dormen al carrer pensant que ja hem fet la bona obra de l'any. També hem de veure que hi ha moltes altres coses a millorar en la vida d'en Joan, la seva família i els seus veïns i veïnes.

En Joan, com tots nosaltres, també veu la televisió. Ara veu anuncis de tota mena molt brillants amb molts colors i molta música, però durant l'any ha vist gent que només per aconseguir una vida millor ha mort entre reixes i filferros. També ha vist joves que cremen cotxes als suburbis de les grans ciutats, nens soldats que no saben què és una escola, persones que es moren de gana a tot arreu, dones immigrants que arriben al nostre país enganyades i les obliguen a prostituir-se, treballadors que moren en accidents laborals...

També ha vist per la televisió alguns caps de la seva Església posicionant-se en contra de l'homosexualitat, de la igualtat entre homes i dones, de la utilització del preservatiu... I a més, tot el show de l'elecció del nou Papa.

Per Nadal, en Joan veu que la gent s'oblida de quasi tot. Necessita fer silenci per retrobar-se amb el vertader sentit del Nadal.

En Joan sent el Nadal quan es retroba amb la família per fer un àpat en aquestes dates i comparteix amb ells l'amistat i la generositat. ▶

► **NOMÉS HEM DE COMPARTIR UN COP L'ANY?**

Sentiria el Nadal si després de tota una vida treballant li asseguressin que podria viure amb dignitat la seva vellesa.

VALOREM PROU L'EXPERIÈNCIA I L'AMOR QUE ENS DÓNA LA GENT GRAN?

En Joan sentiria que és Nadal si el seu fill veiés respectats els seus drets laborals i pogués decidir què vol fer per sentir-se realitzat.

Encara seria més Nadal per a en Joan si els seus nets tinguessin treballs dignes i visquessin a les seves pròpies llars.

SABEM ORGANITZAR-NOS PER REIVINDICAR ELS NOSTRES DRETS?

En Joan sentiria que és realment Nadal al seu voltant si en

Mohamed pogués anar sempre a l'escola i se sentís integrat. També viuria el Nadal a la seva escola si en Mohamed i la Clàudia, una veïna de la mateixa edat, fossin amics i s'ajudessin fent els deures. Si ells, amb els altres infants del barri, tinguessin els seus espais on sentir-se protagonistes fora dels anuncis de joguines.

ESCOLTEM ELS INFANTS I ELS TENIM PROU EN COMPTE?

A en Joan li agradaria que els cristians fóssim més com Jesús, més humils, més tolerants, més acollidors. En Joan sent el Nadal quan els membres de la seva comunitat parroquial s'organitzen i actuen dia a dia per combatre les injustícies del seu voltant.

I TU, QUÈ FAS PELS QUE PATEIXEN?

En Joan i tots nosaltres, que també mirem la televisió,

sentiríem el Nadal si hi hagués més diàleg entre les persones i es poguessin evitar situacions de violència; si féssim un consum just a la vegada que solidari, i si "sostenible" no fos una paraula de moda sinó la manera real de viure de la nostra societat.

Viuríem un Nadal diferent si entre tots i totes construís-sim dia a dia un món més just que inclogués a tothom i on tothom pogués viure amb dignitat.

I A TU, QUÈ ET DIUEN AQUESTS 10 MINUTS DE SILENCI?

En Joan en el seu silenci ha sentit el Nadal.

El nostres 10 minuts de silenci ens haurien d'ajudar a sentir un Nadal com el d'en Joan, convertir-los en una llavor que creix dins nostre i ens va transformant.

Recordem Oleguer Bellavista

El dia 29 de novembre va morir un bon amic de l'ACO (i de molts de nosaltres, com a mínim dels més grans). El dia 25 de gener, a la parròquia de Sant Ramon de Collblanc, els militants de l'ACO que vam poder ens vam reunir per celebrar l'Eucaristia i recordar-lo especialment. Reproduïm les seves dades biogràfiques bàsiques publicades en la darrera edició del seu llibre Espurnes d'esperança.

Oleguer Bellavista i Bou, fill de Sabadell (Vallès Occidental), nascut el 5 de març de 1928, ha estat capellà durant vint-i-vuit anys, especialitzat en moviments catòlics obrers i rector d'un barri obrer de la ciutat de Cornellà durant més de deu

anys. Secularitzat i casat, ha treballat a l'Arxiu Diocesà. Escriptor, ha escrit diversos llibres: el primer va ser prohibit per la censura franquista; es titulava *Los sacerdotes solidarios* (gener de 1971). Va escriure també *Evolució d'un barri obrer - Almeda - Cornellà* (Editorial Claret, 1977), un llibre de poesies, *Murmuris d'estels* (Editorial Mediterrània, 1997); un llibre de memòries, *El ble que fumeja* (Editorial Claret, 1998); i també *Senderons vers la utopia* (Editorial Claret, 1999); *Espurnes d'esperança* (Centelles, 2000) i *Viu en Déu* publicat a la col·lecció Documents d'ACO, amb el número 13, l'any 2004.

Consiliari durant més de vint anys dels moviments

obriers ACO i JOC, fundador i director durant catorze anys de la revista Correspondència (1963-1977), secretari del Grup de No-alineats (membres de l'Assemblea de Catalunya), fundador i secretari de Trobada Permanent d'Entitats d'Església (1975-1981), ha escrit articles en diverses revistes i ha donat nombroses conferències. Va ser fundador i director de l'Arxiu Històric Municipal de Centelles (Osona), des de la seva fundació l'any 1988 fins al mes de setembre de 1999. Ha revisat i posat a punt de publicar el Catàleg de la JOC/F (173 pàgines), i el Catàleg de l'ACO (22 capes) de l'Arxiu Diocesà de Barcelona. Ha estat membre del Comitè que ha preparat el llibre sobre els 50 anys de l'ACO.

Castanyes en fraternitat amb el Tercer Món

JOAN ANDREU PARRA
GRUP LA GUARDERIA – ZONA BESÒS

La tradicional castanyada de la Zona Besòs va celebrar-se el novembre passat a la parròquia de Santa Maria del Taulat del Poblenou amb una assistència i participació molt notable. Recordem que a aquesta jornada, tot prenent el fil conductor del curs, s'hi van convidar persones alienes al moviment i que estaven interessades pel tema.

L'enunciat era pràcticament una afirmació: "L'abundant informació sobre la pobresa en el món ens fa insensibles al problema?" Els organitzadors van tenir l'encert de convocar la Mireia i en Carles, amb arreles jocistes, i la Patrícia i en Dani, no creients, la qual cosa va enriquir la presentació. Les dues parelles van emmarcar la qüestió explicant les accions de voluntariat que han prestat o presten a l'Equador i a Burkina Fasso.

Tots quatre van destacar que quan es parteix a fer un voluntariat s'hi va amb la idea de canviar a millor la situació dels que ens acolliran. Però la realitat és ben diferent ja que l'acció que es desenvolupa és molt petita en relació amb les mancances i, sobretot, pesa molt més en la motxilla allò que es rep dels acollidors que no l'aportació i l'esforç que s'hi deixen.

A partir de les seves intervencions i del diàleg posterior vam arribar a apuntar diferents idees, més que nopes conclusions, ja que de certes no en tenim gaires:

-Entre les moltes motivacions que hi ha per fer aquest tipus de voluntariat pren força la

de posar un granet de sorra en l'intent per pal·liar la tremenda desigualtat entre els països rics i els del Tercer Món.

-Quan es torna d'un voluntariat al Tercer Món es deixa de veure l'estadística i s'arriba a les persones que hi ha al darrere.

-Els habitants dels països del Tercer Món passen per enormes dificultats i tenen greus mancances, però són molt generosos envers els seus compatriotes.

-Cal respectar les diferències. Hi ha un xoc important ja que les societats, la gent i les necessitats són diferents de les nostres.

-Des del primer món exportem necessitats al Tercer Món i

els enlluernem amb unes riqueses que no obeeixen als seus interessos, als seus ritmes...

-Un dels canvis més forts respecte al nostre estil de vida és la senzillesa de la gent i el model de relació entre les persones. Aquesta és la seva prin-

cipal riquesa: el temps i la convivència. Ells valoren molt el fet d'estar sense fer res i dediquen molt de temps a cuidar-se com a persones. En canvi, nosaltres hem d'omplir el dia amb moltes hores de treball, reunions, trobades, compromisos..., en definitiva, amb poc temps per dedicar-se a la persona. A Burkina Fasso diuen: "vosaltres teniu els rellotges, però el temps el tenim nosaltres".

-Les relacions que establiment des de l'Occident amb el Tercer Món són de superioritat i es fonamenten en la injustícia.

-Cal plantejar-se què vol dir ser pobre. Hi ha uns mínims que ho determinen? Quins són o haurien de ser aquests límits? La promoció d'aquests països passa per arribar a ser una societat com la nostra?

-Sense tenir tant es pot ser més feliç. El tenir és relatiu, les escales de valors són relatives, cada societat té les seves.

-Hem de fer un esforç en analitzar els conflictes i les catàstrofes i anar més enllà del que ens presenten els mitjans de comunicació, ja que en la majoria d'ocasions es presenten els resultats i les conseqüències, però s'amaguen les causes, el que origina la tragèdia.

La jornada va ser prou profitosa ja que ens va aportar molts interrogants i, el que és més important, ens va remoure en les nostres actituds i en la necessària coherència amb l'Evangeli: com és el nostre consum?, respectem i coneixem les altres cultures?, som exigents amb els nostres governants davant les situacions de desigualtat?

Des de la meva cadira

JÚLIA MARTÍNEZ MUNDET
GRUP MOLLET-ZONA VALLÈS ORIENTAL

Hi ha moments a la vida que, per la seva càrrega emotiva, es fan difícils de pair i de vegades d'entendre. Sols es fan acceptables si ens els mirem des del pla de Déu.

Jo no tenia ganes d'anar a la trobada nadalenca que el grup d'ACO celebrava a les Franqueses, al barri de Bellavista. Hi vaig ser convidada, en uns moments que la meva moral anava de cap per avall. No sé què em passa aquest hivern que el fred m'acoquina i em treu ganes de moure'm. Però he d'agrair la insistència de la meva cosina i les companyes del grup d'ACO de Mollet que em fessin decidir per anar-hi.

D'entrada un local acollidor, i molt més acollidors encara la simpatia i amor com va ser rebut el grup. Un dinar de germanor que ens va unir a tots d'una manera molt especial. No érem molts; sí els precisos per formar un grup fort i sensible. Tancant els ulls, veia la imatge de Jesús presidint l'àpat, amb la seva mirada tendra i comprensiva. El teníem

allí enmig nostre i no el sabíem veure amb els ulls físics. La seva presència ens va encoratjar amb goig a desenvolupar els temes proposats.

Trobar el sentit al Nadal fou el tema bàsic i candent que es va posar sobre la taula, al qual tothom anà aportant el seu criteri propi. La conclusió que el naixement de Jesús ens omple d'uns sentiments, nous i dolços cada any, sentiments que durant l'any solem tenir apartats allà al fons del nostre cor, fou el més remarcable de la xerrada. Jo, obligada per les meves limitacions, tinc moltes hores quietes en el meu fer de cada dia. Aleshores de vegades em poso a parlar amb Ell, que gairebé sempre el sento molt a prop que m'escolta. I quan aquesta presència es fa palpable, entenc aleshores que és Nadal dins meu. Que Ell ha fet el gran sacrifici de la seva vinguda i donació per salvar-nos i ajudar-nos en aquests difícils camins terrenals. Penso, doncs, que si volem, pot ser Nadal cada dia dins el nostre cor, i si es fa possible que així sigui, el seu amor i la seva pau

estaran en nosaltres i faran que la vida al nostre entorn sigui bonica i acceptable.

La presència del Déu fet home ens acompanyà la resta de la tarda. En l'eucaristia, acte cloent de la trobada, fou on el sentírem més viu. Tothom hi aportà el que li inspiraven aquelles imatges fotogràfiques exposades davant nostre i davant l'altar. L'emoció fou intensa i els ulls humits descobrien els nostres profunds sentiments i ens feien més i més humans, amb tota la humanitat que Ell volgué prendre venint a néixer al portal.

Aquest, doncs, és el meu Nadal, vist des de la meva cadira. M'agradaria que pogués ser per a tothom igual, ben ple de l'alè que Ell ens infon, i que el seu amor uneixi tots els homes del món d'una manera forta, encoratjadora i comunitària.

Aquests són, doncs, els meus bons desigs d'unes festes ben bones i ben plenes de la seva Pau per a tots.

L'ACO de França prepara el "Consell"

Vuit-cents delegats i responsables de l'ACO de França es trobaran del 6 al 8 de maig a Grenoble. L'assemblea tindrà per lema "Agents de fraternitat, reveladors de dignitat". Aquest lema tradueix el sentit de les iniciatives de trobada i de compartir dels membres de l'ACO amb els treballadors en situació estable o precària, en lluita per l'ocupació o amb els ja jubilats, habitants dels barris populars o

de les zones residencials, actors de la vida social o associativa, militants sindicals o polítics.

Aquesta trobada nacional permetrà actualitzar els principals documents de l'ACO (document d'identitat i estatuts), però sobretot permetrà debatre i escriure noves orientacions convidant a "fer poble" en la diversitat del món obrer d'avui.

Aquesta diversitat de situacions de vida, de compromís en

la societat, d'expressió de la fe, porten el moviment a reflexionar sobre quina ha de ser la seva missió.

També hi seran presents delegats dels països europeus adherits al Moviment Mundial de Treballadors Cristians (MMTC).

L'ACO de França té 15.000 membres. Les trobades nacionals se celebren cada quatre anys.

Cómo vivimos la fe en Dios y el trabajo por construir una sociedad más justa y humana

FINA VALVERDE Y ANTONIO JURADO
EQUIP PASTORAL OBRERA DE BADALONA

Yo venía del pueblo y siempre había tenido una fe tradicional, con un padre de izquierdas pero no ateo, que a causa de la guerra civil y postguerra no era practicante, ya que estaba decepcionado por la actitud de la Iglesia en aquella época.

A raíz de la muerte de mi padre, empecé a ir a misa al barrio de Pomar, y en ese momento fue cuando descubrimos otra Iglesia, entonces Antonio y yo ya estábamos casados. Nos sentimos muy a gusto, ya que era otra manera de vivir la fe y celebrarla, que antes no habíamos conocido.

Era una Iglesia más sencilla y cercana, al lado de los pobres, con unas actitudes de denuncia y resistencia frente a la injusticia y donde se intentaba unir la fe y el compromiso como consecuencia del Evangelio. La verdad es que nos impactó: Antonio, mi marido, que no era

nada participativo, empezó a comprometerse con todo lo que podía: Acción Solidaria con los presos políticos, APA, el Esplai de nuestros hijos, la CNT, la Asociación de Vecinos...

Respecto a la educación de nuestros hijos, teníamos muy claro el darles una buena educación, no solo intelectual sino también en la fe, en el compromiso y la responsabilidad; ya que sólo con una formación intelectual que carece de humanidad, podemos crear robots dirigidos, sin sentimientos ni criterios, y eso siempre nos ha dado mucho miedo.

Por aquella época, puesto que teníamos cuatro hijos, yo opté por dedicar más tiempo a ellos; aunque también participaba en la catequesis infantil de la parroquia y en la comisión de padres del Esplai (Movimiento Infantil Pomar). En éste había un ambiente muy rico,

parecía una gran familia, los niños disfrutaban muchísimo, fue un gran privilegio poder vivir todo aquello.

Debido a los cambios que se produjeron en Pomar, cambio de curas..., la comunidad ya no era la misma. Nuestra inquietud de búsqueda nos hizo, en un primer momento, entrar en contacto con la ACO a través de nuestros amigos y a continuación formar parte de un grupo de Revisión de Vida, que para nosotros ha sido la fuente más importante que hemos tenido en nuestra vida para afirmarnos en nuestra fe y compromiso.

Todo esto es a partir de nuestra experiencia personal, esto no quiere decir que sea la única válida pero para nosotros sí lo ha sido. Lo que sí es fundamental es que, para construir una sociedad más justa y humana, es necesario estar comprometido, cada uno en su ámbito.

Trobada de consiliaris i consiliàries

JOSEP RAMÍREZ
ZONA SAGRERA - SANT ANDREU

Del 24 de febrer a l'hora de sopar fins al 25 a la de dinar, ens vam reunir un bon nombre de consiliaris i consiliàries de l'ACO per mantenir el contacte anual necessari per intercanviar experiències de la nostre tasca dins dels grups.

El primer que cal remarcar és que els laics i laiques en aquesta jornada érem una bona colla, i això és una riquesa per les aportacions i dedicació amb què es viu.

El dia 24 després de sopar, ens reunirem per pregar i reflexionar sobre quines dificultats ens trobem; entre altres fets va sortir:

-Costa trobar espais per veure els militants fora de les reunions.

-Ens costa d'interpel·lar i d'arribar al fons de la RVO.

-En el veure de la revisió tenim molta fluïdesa, però costa que surti la implicació col·lectiva.

-Ens costa d'entrar en el jutjar i l'actuar, ja que sembla que és agafar un compromís sobre un altre compromís.

-Es veu clar que els consiliaris/es hem de ser persones de pau, reflexió, aprofundiment i exigència, a través d'una mirada a la vida amb ulls de fe.

El dia 25 després d'esmorzar, comencem amb una lectura, silenci, salms i amb el parenostre. A continuació l'Enric Grasses, consiliari de Badalona, ens situa

sobre el nostre paper en els grups. Entre altres aspectes destaca:

-Jesús a partir de la pesca miraculosa (Lluc 5, 4-11) anima els deixebles a tenir confiança, a anar més enllà.

-Saber obrir espais de diàleg, obrir nous horitzons mirant de no provocar angoixa en la vida militant.

-A vegades provocar temes, guerres, estatut, lluites polítiques, problemes al barri, etc., que afectin la vida col·lectiva, pot ser bo.

Després de la xerrada i d'aclariments, ens vam reunir en tres grups per profunditzar i va ser molt enriquidor per les aportacions de tots plegats.

Un cop més constatem que ▶

Noves espiritualitats?

Advent a la Zona Montserrat

ÀNGEL BEUMALA

El diumenge 18 de desembre del 2005, a la flamant nova església de Sant Llop de Sant Andreu de la Barca, tota la Zona Montserrat ens vam aplegar per celebrar la tradicional trobada d'Advent. Aquest cop havíem decidit treballar el tema de la "nova espiritualitat", i per fer-ho vam comptar amb les aportacions d'un convidat de luxe, el Xavier Morlans.

Com no podia ser d'altra manera en un professor de la Facultat de Teologia, la xerrada va començar amb una pinzellada històrica per situar d'on ve la nostra Església. Així, molts dels que ens trobàvem allà i que no arribem encara a la quarantena, vam fer-nos una idea de la gran reforma que va suposar el Concili Vaticà II. Una autèntica posada al dia d'una església pietista, sense sentit col·lectiu, que posava l'accent en les ànimes individuals i la seva salvació en el més enllà, en la sexualitat com a reproducció, en la imposició de la fe... Després del Concili es va començar a parlar per primer cop del cos, de la parella com a experiència de comunió, de la lliure acceptació de la fe, i sobretot del Regne de Déu a la terra. Aquí, amb aquesta visió del paper de l'Església, grups de seminaristes impulsen la JOC, la JOBAC, l'ACO... Importa l'aquí i l'ara, comprometre's en el seguiment de Jesús i transformar la realitat des de les classes populars. La revisió de vida és l'eina que permet la mística de l'acció quotidiana, del dia a dia. Estem parlant dels anys 60 i 70 del segle xx, una societat marcada pel

marxisme, preocupada per la injustícia social i la diferència de classes.

En aquest context, fa només deu anys, la transmissió de la fe a veïns, familiars, companys de feina, d'escala... encara es podia fer per simple contagi, en el diàleg establert a partir del compartir la lluita per la dignitat del barri o la feina, i convidant el company a participar en una trobada de la JOC o l'ACO. Avui, en canvi, la realitat és tota una altra, i ens trobem que el company de feina un dia es despenja dient que ha descobert la vida espiritual, i que va a reunions de curacions lluminoses o de teràpies místiques d'allò més inversemblants. Per la llei del pèndol, hem passat del racionalisme de fa vint-i-cinc anys, a l'aventura espiritual individual. En paraules del Xavier Morlans, a Occident hi ha una gran temptació en les classes benestants de fer-se una religió a la carta: una mica de budisme, Crist sí, Església no, unes gotes de meditació, un polsim de new age... Segons el ponent, això no és seriós perquè porta a una praxi d'aïllament i de desvinculació de l'entorn. Per tant, per aquesta gent no calen capellans, ni sagraments, ni seguir cap evangeli. En el fons és la gran temptació de voler ser déus, divins, per via directa. És clar, és més fàcil això que no pas que et diguin que ets un home/dona mortal, i que, per tant, necessites un aliment setmanal que es diu eucaristia, fer un treball constant, etc.

Però cal ser autocrítics i pensar com s'ha arribat a aques-

ta situació i quina part de culpa hi tenim. Potser molta gent no ha trobat en les nostres paròquies un ambient càlid, acollidor... I potser cal que recordem que el Concili Vaticà II no nega la fe en l'altre vida, ans al contrari, aquesta és un estímul per intentar accelerar en aquesta vida el que serà després la vida per sempre amb Déu.

En definitiva, a la nostra societat hi ha set d'espiritualitat, però si volem arribar a més gent, ens hem de situar en un moment previ a la catequesi, al grup de revisió de vida, o a la invitació a assistir a una trobada. Si l'altre pregunta, o intuïm que està predisposat, no val qualsevol paraula, el millor és dir-li: "Jo tinc tantes dificultats com tu, però jo he trobat en Jesús una força, un amic". Si mai algú ens parla de situacions de regressió, de reencarnacions, d'éssers lluminosos..., amb aquesta gent no compartirem la fe des del món de l'acció. Parlem-los més aviat de Jesús ressuscitat, un ésser que toca de peus a terra, però que també connecta amb la necessitat d'un ésser espiritual, més enllà de la vida quotidiana.

Tenint el Xavier Morlans en directe, tots esperàvem que ens cantés alguna de les seves cançons, i no ens va decebre. En acabar la xerrada i el torn habitual de preguntes, vam escoltar una cançó nova on un jove parlava i deia en la tornada: "No vull estar sol aquest Nadal, vull fer alguna cosa especial. Ja estic tip del tot s'hi val. Jo ja ho he provat tot i, tant se val, Jesús que et conegui aquest Nadal".

► aquestes jornades ens ajuden a concretar i aprenem què és ser consiliari/a d'un equip d'ACO.

Dinàrem plegats per acabar la jornada, satisfets del treball fet i conscients que hem de millorar as-

pectes nostres que seran beneficiosos per al grup i en definitiva per a l'ACO, la classe obrera i l'església

Parlem
amb

Fèlix Royo, jubilat actiu

ALBERT MARÍN
ZONA BAIX LLOBREGAT

Li truquem per telèfon per concertar la trobada. Està una mica refredat i, perquè no surti, quedem de trobar-nos a casa seva. Viu a Collblanc, en un tercer pis sense ascensor. Ens acull amb la bonhomia de sempre. Viu sol, però no solitari: tan bon punt entrem, el primer que ens mostra és el diploma per la seva tasca de voluntari, de la qual està molt satisfet.

Fem alguna fotografia i passem al menjador per començar l'entrevista.

Fèlix, fes-nos cinc cèntims de la teva vida.

Vaig néixer a Teruel tres anys abans de començar la guerra. Als tres anys, fugint dels nacionals, la meva família va venir a Barcelona, al barri de Sants, prop de la plaça de la Fortuna, el que ara és la Ronda del Mig, vivíem a casa de la meva tia. Encara recordo els bombardeigs al barri i com corríem al refugi que estava prop

d'una fàbrica de cervesa que es deia La Moràvia. Quan es va reconquerir el poble, vam marxar tots una altra vegada, però pel camí els franquistes van fer presoner el meu pare, per polític. Als set anys, quan el pare va sortir de la presó, vam tornar a Barcelona. Aquí vaig anar a l'escola nacional i vaig aprendre el més elemental per poder entrar a treballar i poder ajudar a casa. Vaig començar a treballar l'any 1947, als tretze anys, en un *colmado* i d'allà em vaig col·locar en una pastisseria al centre de Barcelona: vaig treballar quaranta anys. Durant aquest temps em vaig casar i tinc un fill i una filla, la filla està a l'ACO i el meu fill pertany a l'Església Evangèlica.

Quant temps fa que estàs al Moviment?

Fa bastant... Bastant... La meva dona i jo anàvem a les excursions que organitzava el Ginés Zamorano, el pare dels

Zamorano; sempre tocaven algun tema que em feia pensar. Allà vaig conèixer el Jaume, el pare del Toni Ferrer, que sempre ens filmava i feia fotos, i també el Jordi Fontbona, que va canviar la meva visió dels capellans ensotanats i manaires. Em va cridar l'atenció la seva forma de ser, era un més entre nosaltres, explicava acudits i jo em deia: "Ostres, això és un capellà, sense sotana, fent gresca com qualsevol de nosaltres..." Cal dir que en aquell temps els capellans encara molts anaven amb sotana, o així jo ho creia, d'aquí la meva sorpresa de veure'l com un veí més. Va ser precisament en Jordi Fontbona el que ens va animar a entrar en un grup de l'ACO, d'això ja fa ben bé més de vint anys.

Actualment, als teus setanta-dos anys complerts, estàs compromès en algun lloc?

Sí, actualment estic fent una feina de voluntari a Engrunes i de responsable del Grup de Magòria.

Per què, Engrunes?

Al quedar-me sense feina en plegar la pastisseria, on vaig treballar vint-i-cinc anys, em vaig prejubilar quan tenia seixanta anys, amb una jubilació molt minsa i amb moltes obligacions. Això va ser la causa d'una depressió grandíssima que vaig agafar. Llavors hi havia el capellà aquest, el... Josep Maria Pujol, que estava a Escorialles. Per mediació d'ell i d'en Marcos i el Juan Escuder, vaig entrar-hi com a voluntari, solament amb el pagament de les ▶

SEAT, la incertidumbre de un despido

VICTORIA CASAS
GRUP SANTS - ZONA BAIX LLOBREGAT

Este invierno ha sido un poco preocupante para nosotros, pues mi hijo Igor trabaja en la SEAT. La empresa como no consiguió las ganancias deseadas, decidió hacer un expediente de regulación de empleo (ERE), en otras palabras, despedir a unos cientos de trabajadores.

Empezaron las interminables e ininterrumpidas reuniones con los sindicatos, una y otra vez sin acuerdo y una y otra vez miles de trabajadores manifestándose por la ciudad exigiendo una solución digna al conflicto creado por la empresa.

Estos expedientes tan largos te llenan de incertidumbre, pues no sabes qué pasará. Se acercaban las Navidades cuando la empresa planteó despedir a 1346 trabajadores, se propuso excedencias voluntarias y se acogieron 300 em-

pleados, también se planteó, por parte de sindicatos, el acceso a jubilaciones anticipadas, pero la empresa no accedió.

Por fin llega el momento tan temido por todos y justo

la víspera de las vacaciones de Navidad, empiezan a repartir las cartas de despido, uno por uno y con control por si algo pasaba. Así en cuanto recibías la carta ya cesabas, sin volver siquiera a tu puesto de trabajo. Al principio llegaron a despedir parejas y mujeres gestantes, esto produjo malestar e indignación. De estos casos tan graves, se consiguió que se aceptaran algunos reingresos, ciertamente muy pocos.

Aunque parezca que todo está solucionada el litigio continua, con las protestas de los trabajadores más desfavorecidos y con la sensación de que una vez más se quebrantan impunemente los derechos de los trabajadores.

Mi hijo continua en la SEAT, pero muy dolido por todos estos acontecimientos y por los compañeros que se han ido.

▶ dietes. Escorrials va plegar i ens va absorbir Engrunes. Engrunes d'Esplugues era un magatzem on treballaven molts immigrants, gent més aviat pobre i gent del PIRMI, aquests eren persones a qui la Generalitat passava una quantitat mensual que ells havien de justificar amb un treball efectiu. Jo estava a la secció de ferreteria amb ells i els ajudava en la seva rehabilitació en el treball, de cara a poder fer una feina més estable. Alguns ho van aconseguir. L'altre dia em va saludar un que té una parada de ferreteria al mercat dels Pajaritos i que, quan treballava amb mi, em deia: "Fèlix, tengo unas ganas de que me den a mis hijos...", perquè per culpa de la beguda li havien tret els fills

petits i ell el que tenia eren ganas de poder justificar un sou fix i un bon comportament. A Engrunes, a part del treball orientador meu, també hi havia un educador i treballadors socials que em preguntaven sobre el procés que ells anaven fent. De tot això, jo en trec que he donat però també he rebut molt d'ells, i la satisfacció de veure que molts se'n van sortint.

Per què estàs a l'ACO?

Acostumat a una Església indiferent al món del pobres, a l'ACO vaig trobar un altre tipus d'Església on ens ajudàvem els uns al altres, jo a l'equip, als meus fills i a la fundació. Quan em van passar coses molt grosses, vaig trobar un suport molt gran que em va

ajudar a superar bastant bé el meu *bache*. Jo, el moviment, no el deixaria mai de la vida, perquè és com aquell que porta un tel als ulls i, a l'entrar en un Moviment com aquest, te'l treus perquè veus alguna cosa que et dóna vida i que jo abans no veia.

Formula un desig.

Mira, jo desitjo... que el nostre equip pugui tirar endavant com ens diu el Moviment. Sí, perquè costa una mica..., perquè jo ja em canso de fer de responsable, són massa anys en diferents grups, i la meua vista em dificulta prendre apunts... Al cap i a la fi és una experiència molt maca, la de responsable, per la qual tothom hauria de passar.

Per un CAP amb futur

MARIA TERESA JOSA
GRUP FLORIDA - ZONA BAIX LLOBREGAT

En la ciutat de les Borges Blanques (les Garrigues), fa vint-i-dos anys, s'hi va instal·lar, com a prova pilot, el primer CAP (Centre d'Atenció Primària) de Catalunya. La seva ubicació –en un indret molt poc adient– era provisional. Provisionalitat que dura fins al moment present.

Actualment dona servei a més de 19.000 persones entre els borgencs i els habitants de setze pobles de la comarca. Aquests, en les seves respectives localitats, tenen metge de capçalera, però quant a especialitats, com ara pediatria, psiquiatria, ginecologia, llevadora, analítiques, controls de sintron i urgències, tenen com a CAP de referència el de les Borges Blanques. També aquest és punt de reunió i de trobada de tots els metges dels setze pobles i un dels pocs centres docents de la província de Lleida: ja que permanentment hi ha metges que fan el MIR.

Al llarg dels anys, les instal·lacions han quedat del tot esquifides. Les queixes del personal que hi treballa, sobretot dels facultatius és constant i reiterada.

Davant la necessitat de la construcció d'un CAP nou, el consistori preveia comprar al Ministerio de Defensa, per valor de 61 milions de les antigues pessetes, els terrenys que ocupa l'antiga caserna de la Guardia Civil; l'Ajuntament ha signat un conveni amb una empresa constructora de Barcelona que adquireix els terrenys de la caserna, pel mateix preu, amb la condició de

cedir els baixos, prèviament construïts per ubicar-hi el nou CAP a canvi d'edificar-hi pisos a sobre i pàrquing al soterrani.

L'actual oposició, quan estaven en el govern en la passada legislatura, van desqualificar aquests terrenys per evitar-ne l'especulació i destinar-los en la seva totalitat a equipaments; confiaven adquirir-los a vaig preu, ja que per norma aquest tipus d'instal·lacions, si es dediquen a equipaments, el Ministerio rebaixa el preu considerablement. Segons la llei vigent, els ajuntaments només han de cedir els terrenys i Sanitat ha de construir les instal·lacions i equipar-les degudament.

Tan bon punt la decisió de l'Ajuntament arriba a co-

neixement dels metges del CAP aquests comuniquen el seu desacord al consistori, argumentant, amb els seus co-

neixements i la seva experiència, que són partidaris que tot l'edifici ha d'estar destinat en exclusiva al centre sanitari. No són escoltats; aleshores fan una crida a totes les entitats cíviques del poble (Ateneu, Associació de Dones, Centre Excursionista, AMPA de les escoles i de l'institut i Casal de la Gent Gran), els exposen les seves inquietuds i els demanen que ho facin extensiu a tota la població.

El 14 d'octubre del 2005 es convoca una assemblea general a tot el poble; l'assistència és massiva. Són els metges (un metge i dues metgesses) els qui alerten que, si es du a terme el pla de l'Ajuntament, es limita definitivament l'adequada instal·lació dels serveis que actualment es presten al CAP i es restringeix la possibilitat d'ampliació d'altres serveis i especialitats. (la tendència actual és treure els centres d'atenció primària ubicats en blocs de pisos i construir nous edificis destinats exclusivament al CAP a fi i efecte d'afavorir el seu creixement i ampliació).

Resultat de l'Assemblea: la presa de consciència i indignació per part dels assistents. Es forma una Plataforma Ciutadana per un CAP amb Futur que, sense cap interès partidista i sense anar en contra de ningú, es posa a treballar, colze a colze amb els facultatius per aconseguir unes instal·lacions que com a contribuents ens mereixem; ni més ni menys com les que tenen la resta de les comarques del nostre entorn. ▶

Déu com a mare

JULIE DONOVAN MASSEY

PASTORAL UNIVERSITÀRIA AL SAINT NORBERT COLLEGE, DE PER, WISCONSIN (EUA)

En les discretes immersions en la nostre fe que fem el Grup de Dones d'ACO en les nostres regulars trobades, ens ha arribat un bell relat sobre Déu com a Mare, de Julie Donovan Massey. Perquè tots pugueu opinar sobre el seu contingut, que a nosaltres ens ha complagut, volem fer-vos coneixedors d'aquesta "perla".

Abans de sortir de casa, el meu espòs em mira amb franca preocupació: "Estaràs bé?" "Sí", provo de tranquil·litzar-lo coratjosament mentre m'empasso unes quantes llàgrimes i sostinc la filla acabada de néixer a la falda. Se'n va a la feina, però abans acompanyarà les nostres altres dues nenes a la guarderia respectiva per tal de deixar-me temps a mi per bressolar la petita Brígida i per reposar. Almenys en teoria. Davant la inestabilitat de les meves emocions, em dic a mi mateixa: No et pots queixar. És la tercera vegada que vius els alts i baixos emocionals del post-part i saps

que n'hi ha que ho passen molt pitjor que tu. Fa vuit dies que gairebé no dorms i sents en el teu cos la brusquedat dels canvis hormonal. Passarà. Això també passarà.

En aquest matí tens i neguitós, em sorprenc en adonar-me que els meus pensaments comencen a girar-se vers Déu. Potser la manca de control i de racionalitat que experimento esdevé una experiència fronterera que m'obre a coses més grans. Mentre la Brígida i jo ens bressolem, m'arriba un record boirós. ¿És d'un calendari amb cites de Juliana de Norwich, o potser d'una de les moltes classes corprenedores de les teòlogues feministes que van guiar-me en els meus estudis de llicenciatura? D'algun lloc m'arriba el missatge que ressona ara dintre meu: Jesús, la nostra mare.

En aquest moment en què sóc tan intensament mare –en la primera setmana després del part i en els primers dies de començar a donar el pit– em sen-

to pròxima com mai a la presència de Déu com a Mare nostra. No Maria Mare, amb tot el meu respecte per aquesta gran serventa i deixeblla, sinó Déu Mare. I em començo a preguntar, què és el que sé? Què és el que la meua experiència de mare m'ensenya sobre l'amor de Déu per nosaltres?

Una mare dóna vida. La meua experiència de dona embarassada m'ha fet viure que el procés d'allotjar una vida dintre teu et canvia. Per a la dona embarassada els canvis físics són nombrosos i són font d'humilitat. Els canvis del cor encara són més grans. L'amor creix cada setmana que passa. I també la preocupació. Un neguit silenciós pel mal que pot sobrevenir a la creació estimada. La convicció, tan aviat, que no es té el ple control. Què pot significar això per a Déu? Canvia Déu en el procés de donar-nos la vida? Després d'haver renunciat al control, ens mira Déu aguantant la respiració, preocupat pel nostre benestar? ▶

▶ Gestions dutes a terme fins al moment present (desembre del 2005): escrits i cartes als directors de les publicacions locals i provincials; reunió amb el president del Consell Comarcal; carta a la consellera de Sanitat, Sra. Marina Geli; carta al secretari general de Convergència i Unió, Sr. Artur Mas; reunions amb l'alcalde; confecció i enganxada de pancartes reivindicatives; campanya de recollida de signatures, que en aquest moment arriben a les 3.000 mil; participació i en-

trevista en programes de TV2 de Catalunya i Ràdio Borges. Assistència massiva als plens de l'Ajuntament, en què participem amb la paraula quan l'alcalde ho autoritza, que no és sempre.

L'actitud de l'alcalde i del regidor d'Urbanisme és hermètica; han fet de la tossuderia i la intransigència virtut, acusen reiteradament la plataforma de fer el joc a l'oposició.

El positiu de tot plegat és que, la població està, pràcticament tota, a favor de

la plataforma, ja que una part dels seus votants i fins hi tot militants dels seus respectius partits han signat i han verbalitzat el seu desacord. Però el més positiu encara, al meu entendre, és el treball de conjunt que fem gent de totes les edats i diferents ideologies i maneres de pensar i de creure.

Totes i tots, colze a colze, amb la finalitat de poder gaudir d'un CAP amb futur per al nostre poble i els setze pobles restants, endavant!

► Una mare sosté la vida del seu jove fill/a. Amb el tacte, la mirada, el nodriment, una mare proveeix tot el que li cal al seu fill/a per a créixer. I el fill/a no cerca res més. Però la mare terrenal té aquí un clar avantatge: pot tocar físicament, pot sostenir físicament. De quina manera Déu que ens estima com una mare arriba a nosaltres, de quina manera ens toca i ens ofereix sosteniment?

Una mare plora, experimentant una pena profunda pels perills inevitables a què s'enfronta el seu fill/a. Recordo un matí tranquil, quan la nostra primera filla tenia només dues setmanes de vida. Vaig mirar la seva cara bonica i amb llàgrimes als ulls vaig pensar: hauria volgut fer del món un lloc millor abans de portar-t'hi. És massa pensar que Déu es miri de tant en tant la seva creació amb aquesta mateixa pena profunda? "Hauria volgut que fos millor per a tu. He provat de mostrar al món la manera. Heu deixat el jardí i no heu arribat encara al regne. Et faran mal i em sap tant de greu. M'omple de dolor saber-ho". Per què no creure que Déu plora per nosaltres? Què hi perd Déu experimentant aquesta pena?

Una mare se sacrifica. La línia de la cintura, les hores de son, la planificació del propi temps..., una mare és cridada a deixar anar el control de la pròpia vida. Recordo un dissabte a la tarda quan la nostra filla Megan tenia quatre mesos. El meu marit i jo vam prendre-les a ella i a la seva germana a missa malgrat el fet que la Megan estava cansada i neguitosa. Quan va començar a ser una molèstia per als altres, vaig endur-me-la al final de l'església. Sabia que si la passejava una mica, de seguida agafaria el son que tant necessitava. Així que allà estava, al final de l'església, fent exercici amb la nostra petita als braços. Mentre ho feia,

el prevere va pronunciar les paraules de la consagració: Aquest és el meu cos, entregat per vosaltres. I vaig pensar: Ja sé què vol dir, això! A través de l'embaràs, el part, donar el pit, les nits sense dormir..., sé què vol dir entregar el cos per tal que un altre/a visqui. El Diven-dres Sant veiem tot el que Jesús va haver de sacrificar per tal de compartir vida amb nosaltres. ¿De quines maneres continua Déu entregant-se ella mateixa per tal que nosaltres tinguem vida?

Una mare es deleix per estar present. La meva mare va morir quan tot just havia fet 30 anys. La nostra filla gran, prou llesta per lligar caps als quatre anys, de tant en tant em pregunta quant de temps viuré. "Per sempre", m'agradaria poder-li respondre! Ja que no li puc prometre per sempre, li dic que faré els possibles per viure molt llargament: "Provaré de viure prou temps com perquè tinguis ganes que me'n vagi". La Sannon no entén la meva ironia ni sap que faig referència a la seva adolescència, però li arriba el cor del meu missatge. No et vull deixar. Deixa que sigui amb tu el teu primer dia de guarderia, el dia que acabis els estudis, pel teu casament, pel naixement dels teus fills, per les vides dels teus néts. Deixa que sigui amb tu. No solament en esperit, com estic segura que hi és la meva mare, sinó en persona, perquè et pugui abraçar, consolar, riure amb tu, cuidar-te. ¿Es deleix el cor de Déu per ser present en les nostres vides? Sovint ens imaginem Déu com si fos llunyà i no l'afectessin els esdeveniments quotidians de la nostra vida. I si Déu, en canvi, cerqués cada dia de fer-nos sentir la seva presència?

Finalment, el cor d'una mare té les seves delícies en el seu fill/a. El sentit de meravella creix amb cada instant del desenrotllament del nen/a. El pri-

mer parrupeig se celebra tan esplèndidament com el diploma universitari. El nen/a petit comparteix una joguina o el nen/a més gran pren una decisió intel·ligent, i la mare s'illumina. Els meus companys de feina tenen una paciència i una amabilitat infinites per escoltar els meus freqüents informes sobre les aventures de les nostres tres filles! És impossible no enorgullir-se quan s'és testimoni diàriament del miracle de bellesa i bondat que creix en una criatura. El cor exulta d'orgull i de joia. Per què no hauríem de concebre el cor de Déu amb aquest mateix potencial de joia?

Aquesta imatge de "Déu, la nostra mare" que ens ofereix l'Escriptura i que han experimentat alguns místics és molt antiga. Però no la celebrem. No en parlem, no li cantem, no la veiem en les nostres obres d'art i, així, l'oblidem amb facilitat. Oblidem que Isaïes lloa Déu perquè es deleix per consolar-nos com una mare consola el seu fill (66, 13) o que l'evangeli de Lluc ens ofereix una imatge poètica de Déu com una mare lloca que cerca d'aplegar la llocada (13, 34). Menystenim les intuïcions de grans dones de la nostra tradició que han experimentat imatges de Déu que ens sorprenen i ens estimulen a superar els límits en què hem tancat la realitat de Déu. Juliana de Norwich rep consol de la imatge de Jesús com a mare que ens nodreix en el seu si. La mística del s. XIII Mechtild de Magdeburg ens ofereix aquesta poderosa imatge: "Déu és com una gran mare que s'ajup a collir el seu infant de terra i se'l posa al pit". En els nostres dies, teòlegs i poetes-profetes denuncien la nostra complaguda disposició a sentir-nos satisfets amb un únic nom per a Déu. Elizabeth Johnson explora la idolatria de les imatges úniques en el seu llibre *She Who Is* (La ►

Possibles pistes per preparar i realitzar un espai de diàleg

MONTSERRAT SIDERA
PRESIDENTA

(Idees extretes d'un Document ACO France "Guide des partages de foi")

Quan ens plantejem crear un espai de diàleg, quin és el nostre objectiu?

Abans de crear, de preparar, un espai de diàleg, és important dedicar un temps a preguntar-se quin és l'objectiu. Que cada persona del grup es comprometi en aquesta iniciativa. Si l'objectiu és clar, és molt més fàcil de poder arribar a posar-ho en marxa, i també d'acollir i de respondre a les situacions imprevistes.

Evidentment tot espai de diàleg és una trobada que té la seva part d'improvisació i de sorpresa.

Ens cal valorar els fets i realitats que poden ser motiu de crear un espai de diàleg.

Posar en marxa un espai de diàleg. Possibles pautes

El diàleg no neix per generació espontània. Cal posar-lo

en marxa, conduir-lo i saber concloure'l.

> Presentació i inici de la trobada.

És necessari una presentació dels participants, perquè se sàpiga en cada moment qui parla i des de quina situació parla.

En començar, anunciar com a membres d'ACO el que ha estat el motiu de la trobada: una situació, un fet, una acció viscuda.

Iniciar la trobada amb un o més testimonis curts, ja sigui d'algú convidat o d'algú que ho ha preparat. Aquests testimonis han de poder facilitar que la gent es pugui expressar.

Al llarg del diàleg, els membres d'ACO fan possible un lloc per a la paraula on cadascú pot testimoniar, expressar el que l'ajuda a viure la situació concreta d'una manera determinada.

> Conduir el diàleg

El fet de dialogar ha de permetre a cadascú poder expressar una paraula transformadora

tant per a qui la diu, com per a qui la rep.

Per dialogar, nosaltres sovint necessitem d'un tercer element. Això pot ser el recurs d'una paraula de referència adaptada al públic convidat: Un text, un poema, un escrit, un retall de diari, etc.

Això pot ser un motiu per a cada un dels participants a poder decidir-se a expressar les seves conviccions, els seus dubtes, la seva esperança i la seva fe, o no fe.

> Concloure el diàleg

Repetir expressions que creiem importants que s'han dit durant el diàleg i que poden ajudar a continuar el diàleg més endavant.

Fer expressar a cadascú què és el que ens voldríem quedar d'aquest espai de diàleg.

Donar l'oportunitat d'expressar què desitjarien com a continuació d'aquest espai de diàleg. Proposar, si es veu convenient, una possible nova trobada.

► *que és*) i Edwina Gateley descriu el rostre femení i maternal de Déu en un llibre que té un títol que en si mateix ja ens convida a superar les imatges precises i formals sobre Déu. El llibre es titula *A Warm Moist Salty God (Un Déu càlid, moll, salat)*.

Creades a imatge de Déu, les dones que són mares han de

parlar i han de compartir la saviesa de la seva maternitat. La realitat de Déu desafia els límits del llenguatge. No podem refiar-nos de cap imatge ni de cap títol que pretengui categoritzar Déu de forma adequada. Per poder lloar la nostra Déu encarnada hem d'estar disposats a reconèixer el seu rostre en cul-

tures, tradicions i experiències diferents. El rostre de Déu es troba allà on hi ha gran amor, compassió tendra, saviesa gentil. I de vegades això es troba en el rostre d'una mare.

(Article publicat al setmanari catòlic *America*, desembre de 2000, Vol. 183, n. 21)

El món tal com és

Bolívia, un nou repte per els pobles indígenes

JESÚS LANAO
CONSILIARI D'ACO

PER LA FEINA AL BANC DE RECURSOS VISITA SOVINT BOLÍVIA

Amb sorpresa expectant seguim el procés bolivià, que ha il·lusionat les grans majories dels pobles d'aquell país andí, i també els sectors més "progressistes", inclosa l'Església catòlica...

Xavier Albó, un jesuïta bon coneixedor dels pobles aimara i quítxua, parlava fa temps del "gegant adormit" per referir-se al conjunt d'aquests pobles, que restava en l'espera pacient de la seva oportunitat històrica... Finalment aquest gegant ha despertat i ha volgut afirmar-se com a alternativa a un model social i polític que l'ha estat aixafant tant de temps...

Evo Morales, pastor aimara de l'altiplà, que va haver d'emigrar a la regió tropical, productora de fulla de coca, on esdevingué líder sindical i patí la repressió de les forces comandades per Washington de la "lluita contra el narcotràfic", ha esdevingut un símbol de l'alliberament i ara presideix el país, intentant fer una altra política... Ho aconseguirà?

Bolívia, com la majoria de països del món, està sota la "dictadura del mercat". El problema d'arrel és, justament, el model econòmic, tan difícil de canviar. A més, tot i que a nivell "macroeconòmic", el país va creixent, aquest creixement no solament és desigual sinó que augmenta les diferències socials. Això és el va fer esclatar les protestes socials els anys 2000, 2002 i 2004, que han dut a unes eleccions, absolutament democràtiques, amb el resultat "sorprenent": per primer cop la majoria social es reflecteix en la majoria política, tot i que sense el poder econòmic...

Cal remarcar que aquesta situació s'ha originat, entre altres causes, per la crisi d'una classe política vinculada a les elits del país, ignorant les majories indígenes i que ha mantingut el poder a base d'una "democràcia" pactada entre partits, amb una cursa imparabile de corrupcions.

Què pot passar? Resulta força difícil fer pronòstics, encara més en un país de comportaments socials tan singulars i im-

previsibles (en moltes ocasions de crisi s'ha aconseguit, en darrer terme, un acord o un canvi que ha permès la pau social...). Se m'acuden tres possibilitats:

a) Un "pacte econòmic" amb les grans multinacionals en què s'aconsegueixin millors condicions per l'explotació de les reserves energètiques (el cas de Repsol n'és una primera mostra). Això permetria un control dels recursos públics i un sanejament de l'economia.

b) La creació d'un bloc de països en el marc del Mercosur amb una visió política i econòmica amb diferències importants enfront dels EUA i del model econòmic neoliberal, que ha començat a dissenyar-se entre Brasil, Argentina i Veneçuela, en què Bolívia està molt interessada a integrar-se inicialment i al qual

altres països com Xile, Uruguai i altres podrien incorporar-se també.

c) Un nou fracàs d'aquesta alternativa, per raons diverses (semblant a Nicaragua...), que podria dur a un enfrontament civil, amb intervenció militar (interna i externa). Pocs dies després de la notable victòria simbòlica indígena, els que han quedat marginats (la "vella classe política") ja comencen a fer-se sentir amb els seus comentaris a la Premsa o al Parlament.

En el rerefons de tot cal tenir present la lluita interclassista, amb els components territorials i ètnics (l'exigència d'autonomia dels departaments de Santa Cruz i Potosí). No oblidem que solament un 4% de la població té la majoria de la riquesa del país (béns i rendes), que no es reinverteixen en el país sinó en la borsa de Nova York, o als bancs suïssos.

I, com a element complementari, la corrupció, que en un país empobrit resulta més difícil de suportar que en els nostres del Nord. El "signe" d'Evo Morales de reduir-se el sou propi i dels ministres a la meitat té un simbolisme important però pot dur, indirectament, a una corrupció encoberta més gran...

Tot plegat, un procés amb molts interrogants, però amb la il·lusió de tots els camins nous que s'enceten, l'esperança d'una eficient solidaritat internacional i la imaginació d'un poble que vol trobar una veritable alternativa nova i justa de distribució de la seva riquesa.

Invitación a la conciliación

COLECTIVO DE CURAS OBREROS DEL ESTADO ESPAÑOL

“Dichosos los que trabajan por la Paz...”

Cuando vemos a algunos católicos salir a la calle en manifestación, reclamando unos derechos y/o exigiendo que se nieguen otros derechos, cuando vemos y oímos que lo hacen con una violencia y agresividad como hacía años que no veíamos ni oíamos, cuando escuchamos ciertos debates, o tomas de posición, en algunos medios de comunicación, de personas que se confiesan católicas, cuando vemos, oímos o leemos a algunos obispos católicos, cargados de tensión, negatividad y pesimismo, cuando...

Pensamos: algo grave está pasando y, quizá, algo grave está por pasar. Uno y otro término nos preocupa profundamente y por eso hablamos:

Preguntamos: ¿Adónde vas, Iglesia Católica Española?

Muy próximo ya el 30 aniversario de la muerte de Franco, todavía no superadas las hondas heridas de los crueles enfrentamientos entre los españoles, igualmente desmedidas y repudiadas en ambos bandos, ¿seguirás alentando y bendiciendo la confrontación, la agresividad, la violencia..., o querrás ser, por fin, constructora de la PAZ, esa tarea todavía pendiente?

Recordamos, agradecidos, los tiempos de la llamada Transición a la democracia, en que la mayoría de los católicos y una buena parte de sus obispos colaboraron, de diversas maneras, en avanzar hacia delante, en lo que se llamó la Reconciliación entre los españoles, inspirados sin duda por los documentos del Concilio Vaticano II

y por el mismo Pablo VI, de feliz memoria.

Baste como ejemplo esta cita:

“Las realidades temporales y las realidades sobrenaturales están estrechamente unidas entre sí y la misma Iglesia se sirve de medios temporales en cuanto su propia misión lo exige. No pone, sin embargo, su esperanza en PRIVILEGIOS dados por el poder civil; más aún, RENUNCIARÁ al ejercicio de ciertos derechos legítimamente adquiridos tan pronto como conste que su uso puede EMPAÑAR la PUREZA de su TESTIMONIO o las nuevas condiciones de vida exijan otra disposición. Es de justicia que pueda la Iglesia, en todo momento y en todas partes, predicar la fe con auténtica libertad, enseñar su doctrina sobre la sociedad, ejercer su misión entre los hombres sin traba alguna y dar su juicio moral incluso sobre las materias referentes al orden político, cuando lo exijan los derechos fundamentales de la persona o la salvación de las almas, utilizando TODOS y SOLO aquellos medios que sean CONFORMES al EVANGELIO y al BIEN de TODOS, según la diversidad de tiempos y situaciones.”

(Vaticano II, Constitución sobre la Iglesia en el mundo actual, 76)

Sin embargo, después de tantos años, la Iglesia Católica Española sigue usando de PRIVILEGIOS que, constatamos, EMPAÑAN la PUREZA de su TESTIMONIO ante la gente. Es más: vemos que los obispos no sólo no se esfuerzan por renunciar a ellos, sino que los exigen, ahora con contundencia. ¿Es

esto razonable? ¿Hasta dónde va a llegar la confrontación?

La no casual identificación, cada vez más manifiesta, de las aspiraciones de los obispos católicos españoles con las aspiraciones y los programas de la clase política conservadora, es motivo de gran preocupación para los que nos movemos y vivimos en otros sectores de la población distintos de aquellos que son invitados a dar su opinión en ciertos Congresos, Sínodos o debates en algunos medios de comunicación.

La utilización de la Cadena de Radio COPE, o de la Popular, de la Cadena de Televisión +MT, o del suplemento, eclesial, ALFA Y OMEGA, dentro del diario conservador ABC, por ejemplo, como órganos de difusión de opiniones e informaciones sesgadas sobre la sociedad española, muestra a la Conferencia Episcopal entre los grupos políticos más reaccionarios y, aparentemente, interesados en una desestabilización social que pudiera beneficiar, a largo plazo, sus propios intereses, aun los más burdamente materiales, aunque sea, como se dice, caiga quien caiga.

Invitamos a todos, cristianos y creyentes en general, a orar intensamente y a trabajar eficazmente por conseguir la verdadera CONCILIACIÓN entre los españoles, de modo que la SUMA de las distintas concepciones y análisis sobre el Estado y la Sociedad contribuya a la consecución del mayor bien posible para todos, según la diversidad de tiempos y situaciones. Creemos que, sólo así, quizá,...

“...serán llamados hijos de Dios” (Mt 5,9)

Tortura: una realitat a la majoria de països del món

Actualment, la por del terrorisme i la lluita per eradicarlo poden arribar a justificar la tortura. Més de la meitat dels governs del món la utilitzen en nom de la seguretat, sovint cercant destruir tota oposició.

Amb aquest fi sembla que tot s'hi valgui, i que la dignitat humana perdi tot valor.

Jesús fou torturat i condemnat a mort pels poderosos del seu temps.

L'ACAT s'inspira en el seu Evangeli alliberador i treballa perquè algun dia sigui realitat l'article 5è de la Declaració universal dels drets humans: **Ningú no serà sotmès a la tortura ni a penes o tractes cruels, inhumans o degradants.**

L'ACAT, fundada a França el 1974 per dues dones protestants i establerta actualment a trenta països, és una organització internacional no governamental i ecumènica.

Té estatut consultiu a les **Nacions Unides, al Consell d'Europa i a la Comissió Africana dels Drets Humans i dels Pobles.**

Reuneix cristians –catòlics, protestants, ortodoxos, anglicans i quàquers– en una mateixa tasca i en pregàries periòdiques.

COM ACTUA L'ACAT?

Informa i denuncia a través de xerrades, debats, intervencions en els mitjans de comunicació, articles en diaris i revistes, el seu propi butlletí, publicació de documents i material pedagògic.

Dóna suport a les víctimes mitjançant crides urgents adreçades als governs i a les seves ambaixades a l'Estat espanyol.

S'adreça al govern català o espanyol amb peticions o reco-

manacions per millorar el respecte als Drets Humans a l'interior del país i a l'exterior.

Envia informes a instàncies internacionals (Consell d'Europa i ONU) per mitjà de la FI.ACAT (Federació Internacional.)

Col·labora amb altres organitzacions que lluiten pels Drets Humans dins i fora de l'Estat.

Prega pels torturats, pels torturadors i pels seus respectius familiars.

Moltes tasques a fer...! L'ACAT/Catalunya-Espanya funciona únicament amb voluntariat! TU HI POTS COL·LABORAR!

ACCIÓ DELS CRISTIANS
PER L'ABOLICIÓ
DE LA TORTURA
Anglès, 55
08017 Barcelona
Tel. 932 038 915
Fax 932 034 830
c/e: acat@pangea.org
web: <http://acat.pangea.org>

TESTIMONIS

«L'Església no pot callar. Les proves de la tortura, les portem als nostres cossos. Si l'Església no es manifesta contra aquesta situació, qui ho podrà fer? En aquest moment, el silenci és omissió. Si la paraula és un risc,

és sobretot un testimoniatge.»
*germà Tito de Alencar,
carta des de la presó*

Recordeu-vos dels presos com si fóssiu presos amb ells; recordeu-vos igualment dels qui són maltractats, pensant que també vosaltres teniu un cos.

Carta als Hebreus 13,3

«Jo ho sabia, si vosaltres fèieu campanyes a favor meu, perquè el meu règim penitenciari se suavitzava.»

«Jo ho sabia quan perdieu força, perquè aleshores començaven de nou a despertar-me cinc vegades cada nit per demanar-me el meu estat civil, les humiliacions es reprenien...»

«Només us demanem una cosa:

Parleu de nosaltres. Mentre parleu de nosaltres, nosaltres viurem.»

SI HI VOLS COL·LABORAR ÉS MOLT SENZILL

Envia la teva adreça de correu electrònic a l'ACO (acocat@arrakis.es) i la inclourem en la llista d'adreces per enviar (un cop al mes) una "Crida urgent" als governants de diversos països, en favor de persones retingudes, torturades o condemnades a mort.

Rebràs per e-mail, 3 documents cada vegada:

–La situació del país, i una breu ressenya de la persona per qui s'està intervenint.

–Una carta adreçada a un alt governant o càrrec judicial del país en qüestió (amb l'adreça).

–Una còpia preparada per al cònsol o ambaixador, del país en qüestió, a l'Estat espanyol.

Les cartes les podràs adre- ▶

El seminari del MTCE a Freising

JOSEP SÁNCHEZ

RESPONSABLE DE LA COMISSIÓ D'INTERNACIONAL

Amb la presència de representants de dotze moviments, pertanyents a deu països diferents, ha tingut lloc a Freising – Baviera / Alemanya- un seminari del MTCE (Moviment de Treballadors Cristians d'Europa) amb el títol “Per una Europa social, justa i solidària”, en què a partir de la informació rebuda de divuit moviments es tractava d'aprovar un document comú per poder presentar a diversos organismes. No vam passar d'una posada en comú i un intercanvi. Ens vam proposar tenir-lo a punt pel mes de juny i aprovar-lo en el seminari que es convocarà per aquelles dates.

Tampoc els estatuts, que havia preparat un equip de tres membres del “grup de coordinació” junt amb un especialista de la llei belga, van poder ser aprovats; hi ha importants diferències en la mateixa raó de ser dels estatuts i, per tant, també van quedar aplaçats.

Malgrat això, la trobada va valer la pena. El contacte amb la gent de diferents països i moviments, amb la seva forma de ser i la seva experiència, és molt gratificant.

Vam constatar la gran diferència de sistemes de seguretat social, la por de països com Alemanya i Bèlgica a perdre prestacions, la por que l'harmonització europea es faci per baix, es constata una tendència a la privatització, els països de l'Est voldrien consolidar el que tenen

i millorar, no obstant això, es veu clar que una certa harmonització s'haurà de fer. Es veu també que l'ambient no és el més propici, que l'augment de l'atur en molts països, la precarització, el clima individualista i de consum, fan més difícil la solidaritat.

Es va decidir que el document es basaria en la dignitat de la persona, es faria referència a la doctrina social de l'església i a la carta dels drets fonamentals de la Unió Europea, que hi hauria dos tipus de documents, un d'extens per lliurar oficialment i un de resumit per divulgació.

Es va dir que cal apostar per una globalització ètica, responsabilitat d'una ètica global en el clima, el medi ambient, es tracta del nostre mitjà de vida col·lectiva; ens cal trobar mitjans per influenciar la societat de la importància de la formació i de la informació, tenir cura de la participació. Es constata que tenim molta gent en treballs de reparació del mal que fa el sistema i falta gent per a la creativitat social i de la importància de les comunitats de vida.

Davant d'un món on tot es fa dependre de l'econòmic, només ens en podem sortir amb

la solidaritat, tenim motius per estar preocupats ja que l'individualisme guanya terreny a tot arreu, als països de l'Est hi ha les mateixes tendències que en els de l'Oest. Militants que lluiten per conservar el sistema de la Seguretat Social se'ls tracta

de retrògrades, s'acusa els immigrants que són la causa del dèficit de la Seguretat Social. I en molts llocs, els immigrants tenen grans problemes per una cobertura precària.

Ens cal partir de l'experiència de la gent, com la situació provoca sofriment i fer un treball de conscienciació, impulsant els militants a l'acció política i sindical.

Cal assegurar essencialment la cobertura per malaltia, l'atur i la jubilació. La cobertura per malaltia hauria de ser universal a tots els països d'Europa i la Seguretat Social s'hauria de concertar entre el Govern, la Patronal i els Sindicats.

► çar tal qual t'arribin preparades, o bé modificar-les, a la teva manera (sempre respectuosament i en nom drets humans).

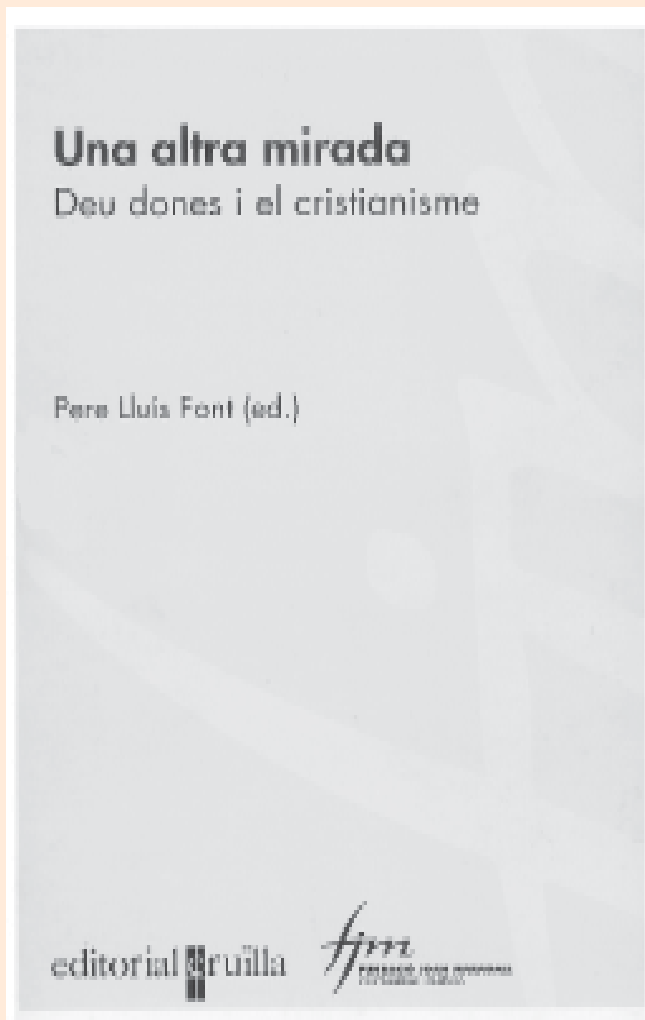
Tot plegat seran cinc minuts cada vegada. I la teva acció podrà ajudar a alleugerir

una persona i a anar eradicant la tortura i la pena de mort!

Saps quan pesa un borrallo de neu? Saps que la neu pot ser tan pesada que pot trencar les branques d'un arbre o ensorrar una teulada?

No ho dubtis! Posa-hi el teu borrallo de neu! Envia el teu E-mail a l'ACO per les bones causes de l'ACAT! Envia el teu Email i ajudaràs persones concretes!

Gràcies!

Una altra mirada Deu dones i el cristianisme

Rosa M. Piquer, M. Victoria Triviño, Victoria Cirlot, Lucía Caram, Rosanna Cantavella, Anna Almuni, M. Teresa Brull, M. Àngels Santa, Veronika M. Klepper, Clara Gomis
Barcelona, Editorial Cruïlla – Fundació Joan Maragall, 2005

Aquest llibre té per objecte presentar una visió o unes visions del cristianisme amb ulls de dona a través de deu figures (de les èpoques medieval, moderna i contemporània: Hildegarda de Bingen, Clara d'Assís, Àngela de Foligno, Caterina de Siena, Isabel de Villena, Teresa d'Àvila, Lluïsa de Marillac, Teresa de Lisieux, Edith Stein i Simone Weil) que han marcat la nostra història religiosa i que, a més, han deixat constància escrita de la seva experiència i les seves idees. Deu dones presentades per deu dones que avui les llegeixen per mostrar-nos noves perspectives, noves experiències, noves maneres de parlar de la fe.

Col·lecció Pensa-hi

Brigitte Labbé i Michel Puech
Ed. Cruïlla, Barcelona

Aquesta és una col·lecció de 18 llibres, de moment, pensats per a l'educació dels infants, tot acostant-los al món dels valors i de les idees. Alguns dels seus títols són: *Déu i els déus*, *La meua llibertat i la dels altres*, *Ser i aparentar*, *Els nens i les nenes*, *La justícia i la injustícia*, *L'orgull i la vergonya...*

Són llibres de poques pàgines, adreçats a infants, però no perquè siguin llegits per ells sols (el llenguatge i l'expressió no els resultarien adequats), sinó més aviat amb la companyia dels adults.

Pot ser una bona eina per al creixent nombre de quitxalla que tenim a l'ACO.